

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatosok  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoj mócný  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spař měrný  
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwał,  
Swěrnje džěłał  
Wšědne dny;  
Ožěń pak swjatosok,  
Duši daty,  
Wotpođa ty.

Z njebjes mana,  
Njeh ói khmana  
Žiwosé je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će!

F.

## ↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

### Septuagesima.

1. Kor. 9, 24—27.

Šwjaty Pawoł swojich čitarjow na tamne bédžerske hry dopomnja, kotrež so njedalofo Korintha kóžde pjate léto wotměwachu, so by čělna bylnosć so swuczowala a lud swoje wjebele měl. Šchož wón jim wo tutych hrach praji, bě jim derje snate, dokelž běchu džě tamnym hram žami pschihlowali. Šnano je tón japoschtol žam tež škladnosć měl, žebi tute hry wobhladacž. Šcho je drje pschi tym šacžut? My w jeho duschi te myšle čitamý: Šajke napinanje mozow šachodnjeje kónny dla! Šdy bychu tčla šchesczijenjo podobnje chžyli žwje možny napinacž w bédženju wo nješachodnu kónnu! Dale wón wobkěžbuie, kaš pschezo jeno jedyn to dobyče dostawa, a kaš wšchitžy so próžuja, tutón jedyn byčž, a wón žebi praji: Šdy bychu tola šchesczijenjo so runje taš próžowali, to jim šlubjene dobyče dostacž! Šacž žnano tón japoschtol pschi swojich našhonjenjach š Korinthiskimi njeje n šcho kaž hłubokeje šrudoby, haj šwjatčho hñewa pschi tajlich rošpominanjach šacžut? Tola to wšchitto jemu, hdyž žwojim Korinthiskim pišče, našad štupi, jeno ta myšl jeho wobkěžuje, kaš napominanje bychu žebi wot tamnych hrow ša žwoje šchesczijanške próžowanje mohli do wutrobow šapišacž dacž: Běžče taš, so to dobyče došchucžje! Wo wěcznu kónnu žiwjenja njeh wšchitžy mužnje wojuja! Šam šchesczijanam krašne dobyče žiwa. Tuto

dobyče hodži so došahucž. Běžče, so jo došahucžje!

1. Tamni so bédža, so bychu šachodnu kónnu dostali, my pak nješachodnu, japoschtol praji. Š tutymi šlowami wón w dwojakej postawje piched naš štupi: jako jedyn, kiž wo wjetu ša krašnym wěcznym dobyčom běži, kiž šapomnja, šchož je š pošleda, a žwěru ša tym šteji, šchož je š přjódka a jako tajli, kiž na pschemoh wo nješachodnu kónnu žam se žobu wojuje. Tamni, so bychu šachodnu kónnu dostali, my pak nješachodnu, — Pawoł žmědžesche taš rjetucž. Šlaci to tež wo tebi? Tež w šchesczijanštwje bchuzel mnošy ani wotšchynjeneho kónza nimaju, wo kotryž bychu so próžowali. Woni jedža a pija, džětaja a wotpožuja, so wudawaja a so ženja, so žmėja a plakaja, žu žiwi a ščóncžuje wumru. Ale bychuli prajicž dyrbjeli, kaji šamer to wšchitto ma, bychu do wuškosčow pschichli. Ma twoje žiwjenje wěšty šměr? Ššy žebi wědomny, šcho po prawym chžesch? Druiš, koišž maju ša žwoje šadžerženje wěšte šašdy a wjedža, šcho chžedža došpicž, se žwojim žadanjom š wjetšcha tu na šemi wišajo wostawaju. Wile š nich je nadžiju na wěczne žiwjenje žyle pušchžiko, paš ju jako ščasnoscž wušměšchujo, paš ju se šmnej bješdžaknosčau šanjchujo. Tuczš dyrbjeli so tola prašchecž, hacž so to hromadže šnješe, wěczne žiwjenje přecž a tola mieno teho nošucž, kiž je tam žwojim nanrašajšcho na wutrobu položit, so dyrbjia wšchitto na to wazicž, tež to najlubšche woprowacž, so bychu wěczne žiwjenje dobyli. Druiš so nadžije wěczneho žiwjenja

zyle njechadza wśdacź, ale ſebi jeje troſchta pſchi wěſtuch podeńdženjach, ſnano pſchi rowach lubnych ſemrietnych, ſadaja. Ale woni ſo jeno pſchihladomarjam tamnych hrow runaju, kotſiž ſe ſajimanom na tych wojowarjom hladachu, teź ſ wulkej ſrěczniwoſcźu wo jich ſadźerženju powjedachu, ale ſami ženje na meſto bėdženja njeſtupachu. Budźiſche-li ſebi něchtó ſ tutych pſchihladomarjom nadźiju cźinił, ſo teź raſ dobycze doſtanje, teho by kóždy ſa błaſna meł. Kał budźa wſchitzy ſe ſwojej nadźiju wěcźneho žiwjenja ſjebani, kiž tola ženje njeſu ſa wěcźnym žiwjenjom honili. Eſo dobycźa nadźecź, wo kotrež njeuojujeſch, kónu wocźakowacź, wo kotruž ſo njeprózujeſch, to je njeroſom. Nětko je wſchał ſroſnliwe a we wěſtym naſtupanju zyle prawje, hdyž ma tón cźlowjeł, kiž je tu na ſemi žiwju, teź ſo tutu ſemju ſaměrn, kotrež dozpicź ſoyta. Haj, my bychmy ſwoje pſchiſtuchnoſcźe ſanjerodźili, bychmy-li te nadawki, kiž tu na ſemi mamy, ſanjerodźili. Ale njeleži dha najwyschki ſaměr wſchitkeho naſcheho prózowanja wysche ſemje? Wołny pjenježny khamor, kławne mjeno a czeſcź pſched ſwětom tola njemóže twoje najwyschche žadanje, tón jeniczki wotpohlad twojeho žiwjenja bycź. Bóh je nam žadanje po wěcźnoſcźi do wutrobny dał, to je naſche ſemjanſtwo. Chzeſch ſebi to rubicź dacź? Kał ſo wěcźny Bóh wo naſ prózuje, ſo by naſ ſ czaſnoſcźe do wěcźnoſcźe ſcźahnył! Jeho hlóſ naſ woła, ſo bychmy wo wjetu jedyn pſchemoh drugeho ſa wěcźnym žiwjenjom bėželi, njechamy jemu na to wotmolwicź: Wo wěcźnu kónu žiwjenja ſ naſ wſchitzy muznje wojuja?

2. Njewěcźe wy, ſo cźi, kiž wo wjetu bėža, bėža wſchitzy, ale jedyn woſmje dobycze? Kał hlubofo do wutrobom ſaforjenjene je tola to pomyslenje: ſo budu ſbóžny, ſo ſamo wot ſo roſny! Ně, ſamo ſa tych, kiž wopravdže wotwytkenemu kónzej napschecźiwo bėža, ſo to namihdy ſamo wot ſo njeroſny. Wſchitzy bėža, ale jedyn woſmje dobycze. To ſu jara kłutne kłowa. Ale niž jeno Pawoł je tajkeho mēnjenja, teź Jeſuſ je ſo runje tał wuprajit: Wojujcze wo to, ſo byſchcze pſches te czeſne wrota nuts ſchli, pſchetož wjele jich budže, to ja wam praju, ſa tym ſtacź, tał bychy nuts pſchuchli, ale njebudža móž. Wcy ſroſnymimy, ſo ſu na tajke kłowa jeho wucźobnizy naſtrózeni ſo praſcheli: Schtoha móže ſbóžny bycź? S wulkej kłutnoſcźu je Jeſuſ na to wotmolwit: Schtož je pola cźlowjekow njemóžne, to je pola Boha móžne. Duž je tola móžno, tón wotwytkeny kónž dozpicź: jedyn woſmje dobycze. Haj, Bóh je ſwětan; kiž je naſ powołał k towaſtrow ſwojeho Syna Jeſom Khrysta, tón budže jo teź cźinicź. Tał wěcze, kaž ſmy Knjeſowu hlóſ ſlyſcheli a na jeho hlóſ ſapocželi, ſa ſlubjenym dobycjom bėžecź: tał wěcze ſmēmny teź na Božu pomoz twaricź, ſo budžemy tón jedyn, kotryž to dobycze woſmje. Małch teje kłobloſcze, ſo chzeſch tutón jedyn bycź? Schtož mēni, ſo ma na kóždy pad tam bycź, hdyž wjetſchina ſteji; ſchtož ſo ſtajnje najpriódžy praſcha: Schtoha druſy cźinja, ſchtoha druſy praja? tón to dobycze njedozwije.

3. Bėžcze tał, ſo jo doſahnjecze! Na tym ſkóncźnje wſchitko leži. Kóždy, kiž ſo bėdži, ſdźerži ſo wſchitkich wězow, Pawoł praji. Czi, kiž tam na tych bėdžićiſkich hrach ſo wobdželi, ſo hižom mežozu prjedy wſcheho ſdźeržowachu, ſchtožuli mohło jich kłmanowczi ſadźewacź. Wot nich mamy my kſchecźijenjo wufnycź. Tež tón, kiž wo to njebjeste dobycze bėži, ma ſo wſcheho hladacź a wśdacź, ſchtožuli mohło jemu pſchi bėženju a bėdženju

ſe ſadźewkom bycź. Pawoł tu na tajke wězy myſli, kiž ſame na ſebi hrěſchne njeſu, kiž móža pał temu, kiž ſa wěcźnym žiwjenjom honi, tola ſe ſadźewkom bycź. Schto to je, to nihtó drugemu prajicź njemóže, to ma kóždy ſam ſe ſobu wucźinicź. Schtožuli pał cze wot modlitwy abo wot roſpominanja Božeho kłowa abo wot wojowanja pſchecziwo hrěchej abo wot ſwjećenja wotdźeržuje, to k tym wězam kłucha, wo kotrychž japoſchtoł czi pſchikaze: Sdźerž ſo! potom pał teź bėž a wojuj! Woboje napominanje to ſamſne mēni, a tola chze nam kóžde něſchto woſebite prajicź. Ja tał bėžu, niž jało na njewěſte, Pawoł wo ſebi wuſnawa. Schtož chze wotwytkeny kónž doſahnjecź, dyrbi krucze na njón hladacź. Chzemy-li to njebjeste dobycze dobycź, njeſmjemy k prawizy abo k lěwizy hladacź abo pał tón pał tamón wotwytkeny kónž jało dobycźahodny ſebi wuſwolecź; ně, tu reka, ſtajnje tón jedyn ſaměr pſched wocźomaj meč a wo tutón jedyn ſaměr ſo ſe wſchej mozu prózowacź: wo kónu wěcźneho žiwjenja. So byſchcze tuto dobycze doſahnyli, bėžcze; wo tutu njeſachodnu kónu wojujcze! Tón japoſchtoł piſa: Ja pojimam ſwoje czeło a woſkudžu jo na kłuzbu, ſo bych ja, hdyž drugim předuju, ſam do poroka njeſapadnył. Kałki pſchiklad wón nam ſ tym dawa! Kał wulka je licžba tych, kotrymž je wón ſ wotdźerjom k Khrystu był, a tola wón mēni, ſo je teź jemu hiſchcze tajke kłutne powuczenje trěbne, ſo tola njeby, hdyž drugim předuje, ſam ſacziſnjeny był. Njedyrbi naſ to nucicź a wabicź, ſo bychmy po nim cźinili? Wichi tamnych bėdžićiſkich hrach žadny wojowac wěſo njechache do loſta rubacź, ale chzyſche ſe ſwojej pjaſcžu ſwojeho pſchecziwnika trjehicź. Wojiſch ſo ſnano ty trjehicź, dokełž je tutón pſchecziwnik twoje ſamſne czeło, twoja ſamſna krej? Schtož chze prawje wojowacź, tón dyrbi tón hrěch ſnacź, wot kotrehož runje jemu ſtrach hroſy, a dyrbi pſchecziwo tutemu hrěchej ſe wſchej mozu wojowacź. Wěſch dha hižom, kotry woſebity hrěch je pſchede wſchēm twojemu žiwjenju ſtraſchny? Njechali ty pſchecziwo tutemu hrěchej wojowacź, ty by pſchi wſchitkim horliwym wojowanju ſ hrěchom drugih jeno do loſta rubał.

So budžemy ſbóžni, to njeje něſchto, ſchtož ſo ſamo wot ſo roſny; ale to ſmēmny ſa zyle wěſte meč, ſo Bóh žanemu, kiž chze ſbóžny bycź, ſo podarmo njedawa wo ſwoju ſbóžnoſcź prózowacź. Duž tež nam plačzi: dobycze kiwa; jedyn jo woſmje; bėžcze tał, ſo jo doſahnjecze!

Samjeń.

M. w Hr.

## Bėdženje wo wěcźnu kónu.

Hlóſ: Wſchitzy ludžo wotſal cźahnu. —

Chzeſch-li wěcźnu kónu doſtacź,

Dyrbiſch muznje bėdžicź ſo;

S dobyczerjom móžeſch woſtacź,

Bėžićiſch pſchemoh drugeho.

Tola maſch ſo pſchihotowacź,

Czeło, duſchu poſaluſowacź.

Wſchitkich wězow ſdźeržecź ſo.

Kiž czi ſteja napscheczo.

Luby Jeſu, twoja hnada

Dobycze mi wuſtaji;

ſa nim moja duſcha žada

W tutej hrěſchnej czaſnoſczi.

D kaš blyščeži so ta króna  
 Pola Anjesoweho tróna,  
 Kotraž je we njeby tam  
 Sgotowana bédžerjam!

Ach, to budže sbožna radošč,  
 Sdyž mje debi króna tam!  
 Potom dopjelni so žadosč,  
 Kotruž tudy w duschi mam.  
 Bédženje drje dołho traje,  
 Bóh pač moju štabošč snaje;  
 Čželo bėh tež počezja,  
 Čžert a šwět mje sadžewa.

Duž, o Jesu, s mozu šwojej  
 Pošlyš mje we štabošč;  
 Šsmil so ty nad nusu mojej,  
 Wotstroš hrėcha sadžewi.  
 Daj, so pschezo bėh mój čžabny  
 Se we tvojim šwětke jašny,  
 Dha psches twoju šaklužbu  
 Wėcznu krónu dostanu!

K. A. Fiedler.

### Nicžo wošebite.

Młody duchowny powjeda: Sa bėch njedželu šwoje fastojń-  
 stwo nastupil. Nasajtra rano kšėbėtar do mojeje stwy fastupi a  
 rjekny: „Bórnizar je džeaka wumrjel.“ Sa bėch drje so s něto-  
 trymi wošadnymi w městacžku sesnal, ale tuteho bórnizarja nje-  
 bėch hiščezje sesnal. Duž so ja jeho mjenom praskach. „„Seho  
 mjeno,““ kšėbėtar wotmolwi, „„mi wschał kamemu snate njeje.  
 Wón w žylym městacžku bórnizar David réka. Tola nětko so  
 dopomnju, David Hanselmann nad jeho durjemi steji. Tak wón  
 po prawom réka.““ — „Bė hižom dlėžiči čžab thorny?“ so dale  
 wobhorjowach. — „„Zyle strowy,““ bė wotmolwjenje, „„wschał  
 ženje był njeje. Sa jeho hinasčeho hacž thorowateho njesnaju.  
 Tola pač bė kóždu njedželu w femichach. Šewak wo nim nicžo  
 wošebiteho prajicž njeje. Šiči šebi mějesche šwoju staru,  
 nimale hluchu macž a dvě šotije.““ — „Derje,“ wotmolwich,  
 „dženka wječor čžu do jeho domu pohladacž.“

Kšėbėtarjowy hólz mi wječor tón dom posasa. Šo prawom  
 bėšče to jeno mača kšėžka, mějesche jeno jedyn posthód a w nim  
 tsi wofna a bė wot wobeju bokow wot wulkich kšėžow wobdata  
 Bėch wschał tež nětko w tej hašny, hžez wjetscha kšudži ludžo  
 bydlachu. Sdyž pač do jstwy fastupich, bėch wschón pschewatany.  
 Mišta ta štwička wschał bėšče; ale wscho w nej bė čžiste a  
 rjane, a kóždy lucžil na někajse wachnje wudebjeny. Na deszy  
 bė tójščo rjanuch, dobruch knihi, a na hosdžiku hukle a piščezakta  
 wišachu. Š teho widžach, kotry duch w domje wjeje.

Šotije šemrjeteho mje witasčtej a nusowasčtej, so bych so  
 pošnył. „Šo tajlim Wasch bratr je wumrjel?“ počach po ně-  
 kotrymi postrowjazy mi słowami. „„Daj, našch luby David,““  
 šotije wotmolwišchtej, a hižom so šyly ronyachu. Šh wilku počža-  
 čach. Šotom prošach, so bėšchtej mi něščo s jeho žiwjenja po-  
 wjedačej. „„To nicžo wošebite prajicž njeje,““ mėnjesčtej  
 šotije, potom pač njecháčtej pschestacž, hdyž mi wo šwojim še-  
 mrjetym wscho wažne a mjenje wažne powjedačtej. Š měrom  
 pošluchach. To pač, ščtož mi šotije šjewiščtej, bė něhžje tole:  
 Šemrjety David bėšče jeju jenicžki bratr był a lubušč žyłje  
 šwójby. Šižom sa džeczozje lėta by rad na piščezakžy a harmonizy  
 šebi hodžiny dołho hrał a budžisčeho najradšeho hudžbu wuknył. A  
 mėščezanški herz budžisčeho jeho rad do wučžy wšal a jeho herza

nawučžil. Šan pač mėnjesche: herz kšodži po prošeni. Duž,  
 Davido, wostaš pschi šwojich šchtrnčach, a budž bórnizar, ščtož  
 šu twoji wótzojo tež byli. A David pošluchasche a njeje pošdži-  
 scho ženje morkotal, so njeje nicžo kšmašche nawuknył. Pošdžischo  
 budžisčeho rad do zušby pohladał a šebi šwět trochu wobhladał.  
 Ale macž k njemu rjekny, so, by-li wón wječ šchoł, wona ani mēr-  
 neje hodžinki wjazy mėta njeby. Duž David domach wosta a by  
 jara porėdfo s mėščezanškich murjom won pschischol. Še šwojim  
 25. lėczje šebi na to myšlesche, so s pěčnej, pilnej holčžku wože-  
 nicž; ale hžje byšchtej potom šotije wostačej, kiž hewal nihžje  
 domišnu ani šastaranje njemėjščtej? Duž šapowė šebi šam  
 mandželštwu, hdyž wschał tež s bolosnej wutrobu, a bu nětko wschón  
 žiwy a so jenicžy sa šwojich domjazych prózowasche. Sdyž potom  
 pošdžischo se šwojim bórnizarštwom wjazy dosč šaklužicž njemó-  
 žesche, kšodžesche do šabricki. Še hrosne rėczje, kiž nětko tam wschė-  
 dnje se rta šwojich hrubych šobudželacžerjom kšyšesche, wschał  
 jeho jara bolachu, sa to pač měiesche to wješele, so by kóždu  
 šobotu rjany pienjes domoj pschinješł. Mjes ludži by malo kšo-  
 džil, wón bėšče tež trochu wuroščeny a pošlednje 10 lėt tež  
 thorowaty. Ale thorny by njedželu rad wopytował. Wošebje by  
 dwėmaj šlepymaj po hodžinach dołho s biblije abo nominow čžital.  
 Na pošledku jeho Boža rucžka šaja, tak so so bjes bolosčje  
 wudycha.

Sdyž šotije takle powjedačtej, bu mi šnamjo šemrjeteho  
 Davida pschezo jašnišche a šwětlišche. Čžim wyschšcho jeho čžesčach.  
 Wón bėšče so šam šaprėł, bėšče šebi wscho šam šapowjedžil,  
 se šameje lubosčje k šwojej macžeri a k šwojimaš kotromaj. Šswět  
 njebė wjele wo nim rėczak. Wón šam tež njebė sa žanej kšwalbu  
 štal a njebė tež žaneje namakal. Ale ja pschi šebi prajach: „D ty  
 šwėrny Davido, ty šwėrna a pobožna duscha, kač so ty nětko  
 we šwojeho njebieskeho Wótza raju psched wjele druhimi blyšch-  
 čžišč, kotrychž je šwět tu kšwalil, čžesčil a pošbėhowal.“

„Nicžo wošebite,“ prajachu ludžo wo nim.

„Wošebje šwėrny a pobožny wučžobnik Šesom Šhryštušowy,“  
 to budže na šudnym dnju wo nim tón prawy šudnik prajicž.

### Wopor lubosčje.

Bėšče wokoło počnozny. Šan šedžisčeho pschi šwojej thorej  
 jenicžkej džowzy a čžakasche na wofomit, hžez budže jemu wšata.  
 Šako šhonjeny lėkar derje wjedžisčeho, so je tu jeno hiščezje wo  
 něotre krotke hodžinki čžinicž. Duž džerži thoreje rucžku a dyš a  
 dyš jejne horze čžolo wofkódžuje. Na jene dobo so šaklinka.  
 Šo kšwilzy hospoša šastupi a rjekny: „Šunje bė tu dželacžer, lo-  
 trehož žona w porodnej nusy leži. Sa šym jeho pač k druhemu  
 lėkarjej poškala, dofelž čžezje Wy pschi šwojej džowczicžy wo-  
 štacž.“ Šhudži ludžo bychu so rad na njeho wobrocžili, dofelž  
 mějesche sa nich wutrobu. Wón hospošy džakownje pschikowny a bu  
 šašo wichi šwojim džėšču. Wón šebi na tóu rjany čžab myšlesche,  
 hžez bė šwoju njebo mandželštu sesnal, na te šbožowne lėta, kiž  
 bėšče ju mėł a na tu žakosč, jako bu psches šmjercž jemu wšata.  
 Šawostajila bė jemu jenicžku džowku, jej žyle podobnu, a nětko  
 so tež ta se šmjercžy bėdžesche. Tak so minuta po minucze miny  
 a ta thora bjes hibnjenja na kóžu ležesche. Na jene dobo so  
 šašo šwóncžł šatorhny, tak móžnje, so hacž do jstwy thoreje klin-  
 čžesche. „Šano,“ džesche thora, „jedyn thorny trjeba tebje!“  
 Šospoša šastupi a rjekny: „Šrjedawšchi muž tu šašo je. Žaneho  
 drugeho lėkarja dostacž njemóže. Šeho žona je macž wječ džėčži  
 a dnybi wumrjecž, hdyž na mėščje pomoz njepšchidžje.“

„Dži, nano,“ prošy džowczicžka. Šan wofosčesche šwoje  
 džėčžo a džėšče.

Šako so po něotrych hodžinach šašo wrócži, bė so jeho  
 džowka wudyčala. Šehdy so wón w šwojej bolosčži na šemju

swjese a po někotrych njeźdelach jeho na kěčchow wjesechu. Srudoba bě wulka, jeho lubosć le khorym so wopominasche. Wšeczeljo a smaczi stupja k rowej a czižnu te tsi horstki pjerščezje do rowa a na to so ludžo rosenđu. Tótko wosta, so by row samjetał. Duž khuda žónjka pschińdže, hiščeje blěda wot pschětrateje khorosće, i pjeć małymi bratskami a kotsiczkami, cześčne džěcjo na rukomaj. Te džěczi nješu kóžde mały richelk i kwětkow a jón po rjadu na row połoža. Macz pak stynny ruzy a so pomodli. „Wny drje scje njebo knjesa lěkarja tež snata?“ so tótkaw oprascha. Duž so na wobliczu khudeje žony sablšchězi: „Haj,“ wona wotmolwi, „jeho wustojna ruka je tym schěcž džěcjom macz šđeržata!“

### Bóh je lubosć.

Njech Bohu klicza hłobny,  
 Kiz žórli wutroba;  
 Wšchaf wón, kiž kwěty nošy,  
 Maš schězdrje jastara!  
 Drje dawa kwětkam mrěwacž,  
 Eso kłónjam mužehlicž;  
 Jim da pak i noma kczěwacž,  
 Ze nochze jahubicž.

Hdyž wichor kněhi knje  
 A mjeršncž pocžina:  
 Bóh nahu semju kryje,  
 Schot běty wobleka;  
 Pod njehkim krywom rjenje,  
 Kaž w klinje macžerki,  
 Spja cziče wotpocžnjenje  
 Wchě kwětki, trawiczi.

A je saš pschischla meja,  
 Dha w mlódnjej krahnosći  
 A nam i jažnym wóczkom džėja  
 Wchě trawki, róžiczi;  
 A wscho i nich tón hłob klyšchi,  
 Kiz kliczi k wutrobje:  
 Schto horio tebe tyšchi?  
 Bóh wječichny lubosć je!

K. A. Fiedler.

### Polu wyschšeho hajńka.

„Póndželu je w haju poklednje létuške pschedawanje palneho drjewa“ tak w nominach stejeje. „Žona“, džěje tehdy džěta- cžer Sakub k swojej žonje, kiž pschi nim wječor bedžesche a nohazny platasche, „tam dyrbju tola tež a kupowacž.“ — „Haj,“ ta wotmolwi, „to cziń, nasche drjewo nom jeno hiščeje 2 njeźeli došaha. Ale masch tež pjenjesy?“ — Mandželstemu so mróczel starosće na wobliczo lehnny a i czežkei wutrobu wón wotmolwi: „Ně!“ — „Kak dha dyrbi to potom hič?“ so žona prascheje, „pschetoz pschi pschedawanju kralowskeho drjewa so jeno sa hotowe pjenjesy dawa.“ — „Haj wschaf“, muž troschtowasche, „to je wěrnó, ale wyschšchi hajńk je duschny muž, runjež so buroweho waschnja hčez šda. Esym tež husčišcho pola njebo w holi džětał; knano so mnu wuwšacze cžini a mi dawoli, so něšto posdžiwcho placzu. Wšchaf tež mě, so bym bebi loni do hód nohu klamał a žyku šymu ničjo cžinicž njemóžach. A koczmarjam tež njen šchu, kaž wšchelazy jeho džělakčerjo.“ S tym mějesche Sakub potnje prawo; wón bě ródny, štróbn, dáčlawy muž, kiž so se kwojimi 5 džěczi i cześču žimjesche,

a kiž jim tež tradacž njedawasche, hdyž runje njesbože na nim nje- ležesche, kaž wschaf to runje nětko běje. Ale wón běje tež na- šhonil: Musa k Bohu honi! a jako se klamanej nohu we ložu ležesche, běje w bibliji wjele cžital a so we wěje prawje roš- klynil.

Duž dha kóbu na pschěšadžowanje, a priedy pak k hajńkej se kwojej naležnosću! Tón najpriedy trochu hněwne wobliczo cžinjesche, jako Sakub wo požčenju sarěča; jako jemu pak kwoju nusu wopikowasche, so jeho cžolo rošjašnjeje a wón wotmolwi: „Sakubje, ja wěm, wy scje ródny muž a njejsče žadny picžk. Ale wožčowane pschi pschěšadžowanju kralowskeho drjewa njebudže. Wiele drjewa dha hysčeje trjebali?“ — „Klostr schčěpom a něšto dołhich hromadow dyrbjał wschaf mčez!“ — Duž bebi hajńk trochu myšlesche, wuczahny na to 50 hr., da je jemu a džěje: „Tu macze te trěbne pjenjesy, ale — na Marcžina chzu kwoje pjenjesy sašo mčez!“ S tym kwoju šelbu šhrabny, džěje do lěša a Sakuba stejo wostaji.

Ničto njebe wješelšchi, hač nasch Sakub. Haj, nadžija nje- sahanibi. Nětko pak chzysche w lěče džělacž, so by nasymu kwoj dołh šaplacžicž mohł. Ale to hinał pschińdže, hač bebi myšlił byl. Čželo, kotrež be kruwa mčla a i totrehož chzysche 30 hr. wu- wifowacž, be jemu kónz wsako, so dyrbjesche je do jamy cžiknyčž. Čěcjo be mokre a šymne; duž te 20 hr., kiž by i jahodom brał, tež njebechu. S jonym kłowom: Na Marcžina žanach pjenjes njemějesche. Ale njech džěje, kaž džěje, 11. novembra dyrbjesche do hajńkownje.

To dha be czežki pucž. Jeho nadžija be jeho tola šjebała. S czežkei wutrobu psched hajńka stupi, kiž runje wjetšche psche- šadžowanje pschihotowasche. Jako jemu wscho šwupowjeda, sa- bórča hajńk: Na, mojedla, dha njech je hač do Šwěcžk Marje!“ Wólóženy we wutrobje Sakub domoj khwatašche. Jako pak hiščeje na šhodže stejeje, klyšesche, so hajńk kuchinške durje wotewri a k džowzy šawola: „Ma pak tež honacž kwoje šorna?“ A špo- džiwne, tole kłowo be Šatubej sa wulke špokojenje. Wón bebi prajesche: „Schto, hajńk, kiž ma telko džěla, njesabudže honacža w kurjeńzu, koł dha chzyl Bóh mje, kiž bym jeho džěcjo, šapomnicž?“ A tutón kócz so mulik njebe. Wóba psches žyku šymu w lěku džělasche, lutowasche a hromadžesche, šchtož jeno móžesche a šriedž wulkeho róžka mějesche 50 hr. hromadže. Tak móžesche na Šwěcžk Marje te 50 hr. šaplacžicž. Tež dwě hrimnje danje chzysche kóbu dacž, te pak jemu hajńk sašo pschikny a šabórča: „Šajta hčuposć!“ do kwojeje brody.

Wot nětko so pak Sakub hiščeje bóle na teho Boha špusch- cžesche, kiž tola w prawym cžasu pomha.

### Wšchelake i bliska a i daloka.

— Dofelž so nětko gmejnske dawtowne porjady w přenjei počowizny léta postaja a so psches nje tež žyrtwinške dawki šarjaduja, je nusne, so žyrtwinške přódkrečiwta tón nowy šejnaja. So by so to štało, maju so lěšha na namjet dižesaniškich wubjeršom wošebite dižesaniške šhromadžišny w tutym měšazu wotšeržecž. Wóbdželicž móža so wschitžny žyrtwinšny pschedšejicžerjo, wošebje pak so bohatty wopny woczafuje. Šhromadžišny šmėja so pod wóžženjom knjesa wyschšeho žyrtwinškeho radžicžela Rosenfranza a to: Schtwórtk 19. še bruaru poródnju 1/24 w Budyšchinje we wulkei šali štareho hroda; pjatk 20. šebruara pop. 1/24 w ho- ščenju „Šwěšdu“ w Šamjeńzu; w Štamje póndželu 23. šebruara pop. 1/24 w gymnašiju a w Šubiju wutoru pop. 1/24 w šeminaru.